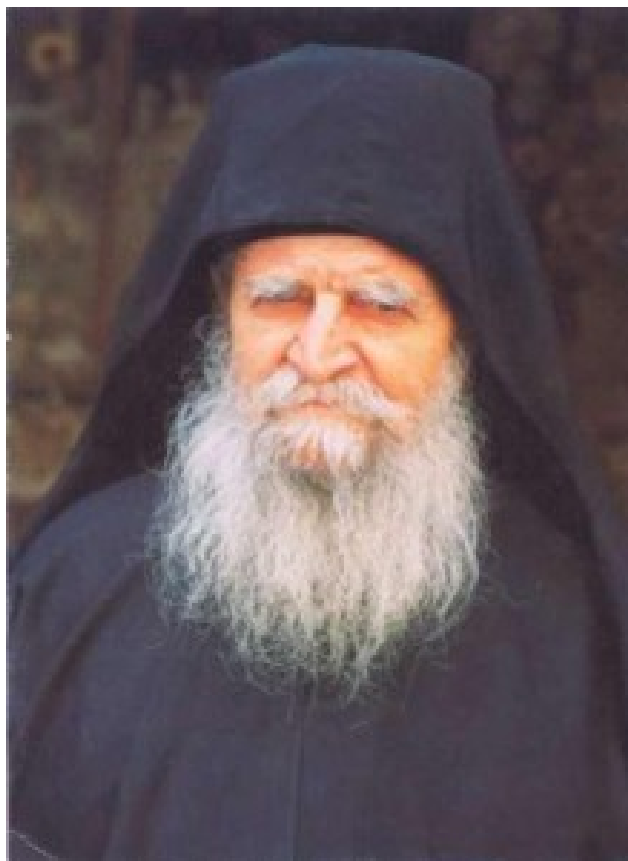

29 Μαρτίου 2022

Ο Γέροντας Χαράλαμπος Διονυσιάτης ως Πνευματικός εγγάμων Κληρικών, Ιερομονάχων, Μοναχών

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

*Γέροντας, Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης,
(1910-2001), Προηγούμενος Ιεράς Μονής Διονυσίου
Αγίου Όρους,*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ακούοντας την φήμη του Γέροντα [πρόκειται για τον Ιερομόναχο, π. Χαράλαμπο, αργότερα Ηγούμενο Ιεράς Μονής Διονυσίου Αγίου Όρους, υποτακτικό του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή], τον επισκέπτονταν προς εξομολόγησιν πολλοί κληρικοί από τον κόσμο, αλλά και πολλοί μοναχοί εντός και εκτός Αγίου Όρους.

Σ' όλους απηύθυνε διάφορες συμβουλές. Όσον αφορά όμως την εξομολόγησιν, προκειμένου να φορέση πετραχήλι, έθετε ως προϋπόθεσιν ορισμένους όρους.

Ως προς τους κληρικούς, αγάμους αλλά και εγγάμους, τους επέβαλλε να εκτελούν καθημερινώς τις ενδιάτακτες εκκλησιαστικές ακολουθίες, δηλαδή εσπερινό, απόδειπνο, όρθρον, καθώς και, αν είναι δυνατόν, περισσότερες Θ. Λειτουργίες (ενδιαμέσως τις καθημερινές).

Στο επιχείρημα ότι τις καθημερινές δεν έρχεται κόσμος, απαντούσε:

– Ο ιερέας είναι μεσίτης. Η δουλειά του είναι να προσφέρει προσευχήν και λατρείαν καθημερινώς υπέρ του ποιμνίου.

Κάποτε πέρασε ένας ευλαβέστατος ιερέας. Αυτός λοιπόν, εξομολογήθηκε ότι με

την δύναμιν ενός σταυρού, ενισχυμένου μάλιστα με τεμάχιο Τιμίου Ξύλου, τρέχει παντού, όπου τον φωνάζουν· σταυρώνει τον κόσμο και πάρα πολλοί γίνονται καλά.

- Αυτό που κάνεις παπά μου είναι καλό και αξιέπαινο, όμως και τις ακολουθίες σου, είναι χρέος να κάμνης. Μήπως εσύ είσαι πιο θαυματουργός από τον άγιον Αρσένιον τον Καππαδόκη; Γιατί αυτός, τόσο θαυματουργός και τόσο μεγάλος άγιος, Τετάρτη-Παρασκευή κλειόταν στο κελλί του και δεν δεχόταν κανένα; Μ' αυτές τις δυο μέρες ξεχρέωνε και τυχόν χρέη, αλλά και ελάμβανε την δύναμιν για να εκτελή επιτυχώς τόσα θαύματα.

Μια φορά πέρασεν από το Μπουραζέρι ένας Ιερομόναχος· του ανέφερεν ότι σπουδάζει Θεολογίαν και συγκατοικεί με την αδελφούλαν του, η οποία σπουδάζει νομικά.

Του λέγει ο Γέροντας:

- Όσο μπορείς πρόσεχε, παιδί μου. Η κοπέλα ξέρω, είναι αδελφή σου, είναι αίμα σου, αλλά ο κόσμος είναι πονηρός. Στον δρόμον ποτέ δεν θα βγαίνετε μόνοι σας μαζί, αλλά και ποτέ δεν θα δεχθής καμιάν επίσκεψιν από τις φίλες της στο σπίτι σας, και προ πάντων όταν είσαι μόνος σου. Ξέρω πολλούς που έχουν διαβληθή με πλαστά σκάνδαλα. Άλλοι πάλιν έπεσαν σε παγίδες, χωρίς να το θέλουν.

Όσον αφορά τους αγάμους κληρικούς ήταν ακόμα πιο αυστηρός. Τις καθημερινές ακολουθίες, τις θεωρούσε πολύ λίγη τροφή, για ένα μάλιστα άγαμο κληρικό που ζει εν μέσω τόσων παγίδων.

Σε όσους εξομολογούνταν, αυτούς τους εδίδασκε πως ν' αγρυπνούν κάθε βράδυ μερικές ώρες, ασκούμενοι συστηματικά στο ιερόν έργον της νοεράς και αδιαλείπτου ευχής.

Όσον αφορά τους μοναχούς, όσους βρίσκονταν σε υπακοή Γέροντος τους εδεχόταν όλους, έστω και αν έρχονταν κρυφά από τον Γέροντά τους.

Κάποτε, πριν αναλάβη πνευματικός στην Ι. Μ. Διονυσίου, μερικοί Διονυσιάτες, χωρίς ευλογίαν από τον ηγούμενον, τον θαυμαστόν εκείνον Γαβριήλ [τον Ιερομόναχο, π. Γαβριήλ Διονυσιάτη, Ηγούμενο Ιεράς Μονής Διονυσίου Αγίου Όρους], τον επεσκέπτονταν προς εξομολόγησιν. Κατ' αρχήν ο Γέροντας διερωτάτο αν επιτρέπεται να εξομολογή μοναχούς, εν αγνοία του Γέροντά τους.

Σε μian πανήγυρι συναντήθηκε στην Ι. Μονήν Αγίου Παύλου, με τον αείμνηστον ηγούμενον Γαβριήλ. Τότε βρήκε ευκαιρία να τον ρωτήσει, ως παλαιότερον και εμπειρότερον, για το εν λόγω θέμα.

Ο σοφός εκείνος Γέροντας και πνευματικός, του απάντησε:

«Έχεις υποχρέωσιν άγιε πνευματικέ να δέχεσαι τα καλογέρια, έστω και αν φεύγουν κρυφά από τον Γέροντα. Θα τους δεχθής, θα στηρίξης, θα παρηγορήσης, διότι εφ' όσον έρχονται κοντά σου σημαίνει ότι έχουν ανάγκη».

Όσον αφορά όμως τους ανυπότακτους μοναχούς εκεί ήταν σχεδόν ασυγκατάβατος. (Ήταν μεν αυστηρός, όχι όμως και απόλυτος. Υπάρχουν και δυσδιάκριτες περιπτώσεις, οι οποίες εναπόκεινται στην κρίσιν του πνευματικού).

Υπάρχει γραπτή και άγραφος παράδοσις, σύμφωνα με την οποίαν μοναχός ο οποίος δεν πέρασε από υπακοή και δεν ανάπαυσε τον Γέροντά του, όσο σκληρήν άσκησι κι αν κάμη, κτίζει σε θεμέλια σαθρά και κινδυνεύει ανά πάσαν ώραν από τις δεξιές και αριστερές παγίδες του εχθρού.

Γι' αυτό όταν κάποιος ανυπότακτος ερχόταν να εξομολογηθή, του εξηγούσε ότι δεν ωφελείται χωρίς υπακοή και του συνιστούσε, αφού πρώτα επιστρέψη στην Μονήν της μετανοίας του, κατόπιν να τον αναλάβη ως πνευματικός.

Όταν κανείς επρόβαλλε διάφορες ευλογοφανείς ή έστω εύλογες δικαιολογίες και αρνείτο ρητώς να γυρίση στο μοναστήρι του, τότε συγκαταβατικά τον παρακινούσε και μάλιστα παρακαλούσε, τουλάχιστον να υποταγή κάπου αλλού.

Τους συνιστούσε έστω και τούτο:

- Αν δεν θέλετε να είσαστε στην υπακοή εφ' όρου ζωής, τουλάχιστον βρήτε ένα ηλικιωμένο γεροντάκι. Υποταγήτε· γηροκομείστε το. Μετά τον θάνατόν του, είσαστε ελεύθεροι. Εκερδίσατε την ευχήν του.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Ιωσήφ Διονυσιάτη, «Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, Ο διδάσκαλος της νοεράς προσευχής».

<https://bit.ly/3qJTU Hr>